

„Az utolsó oldalig el sem enged.” – S. J. Parris

MINDEN TESTEK SORSA

Edinburgh, 1847,
az orvoslás, a pénz és a gyilkosságok városa

finep ●
selection

A M B R O S E P A R R Y

A M B R O S E P A R R Y

MINDEN
TESTEK
SORSA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

EGY

GY RENDES TÖRTÉNETNEK nem volna szabad egy halott prostituálttal kezdődnie, és elnézést kérünk miatta, hiszen tudjuk, hogy tiszteletre méltó ember nem szeret ilyesmin gondolkodni. Will Ravent azonban 1847 telén éppen annak a feltételezése indította el végzetes útján, hogy Edinburgh úri népei visszarettennek majd az efféle eseményektől. Raven senkitől sem várta volna el, hogy szegény Evie Lawson holttestének megtalálását a saját története kezdetének tekintse, ám az motiválta igazán, hogy a lány történetének ne ez legyen a vége.

Egy canongate-i ház negyedik emeletén, egy hideg, rozoga padlásszobában talált rá. A helyiség búzlótt az italtól és az izzadságtól, amit alig enyhített valami illatosabb dolog kegyelmes fuvallata: nőies parfüm, ez bizonyos, még ha olcsósága olyan nőre vallott is, aki magát bocsátja áruba. Ha Will ezzel az illattal az orrában lehunyta a szemét, el tudta képzelni, hogy a lány még mindig jelen van, és talán éppen harmadjára vagy negyedjére készül levonszolni magát az utcára ugyanennyi órán belül. A fiú szeme azonban nyitva volt, és ahhoz, hogy tudja, nincs pulzus, nem volt szükséges megérintenie a lány csuklóját.

Már elégszer látott holttestet ahhoz, hogy megértse, Evie nem könnyen költözött át a másvilágra. A lepedője felgyűrődött a teste körül, több vonaglásról téve tanúbizonyságot, mint amennyit a lány tettett szenedélyében valaha véghez vitt, és Raven attól tartott, tovább is tartott a dolog, mint Evie bármely korábbi megbízása. A lány teste távolról sem feküdt örök nyugalomban, sokkal inkább kicsavarva, mintha a fájdalom, ami magával ragadta, azóta is vele lenne, és a halál nem oldozta volna fel. A szemöldökét továbbra is ráncba vonta, az ajkai elnyíltak. A szája mindkét sarkába hab gyűlt.

Raven megérintette a lány karját, majd gyorsan elengedte. Megdöböntő volt a hidegsége, pedig számítania kellett volna rá. Nem volt ismeretlen dolog számára a holttestek tapintása, ám ritkán kellett olyanul foglalkoznia, akinek még melegen ismerte az érintését. A pillanatban, amikor hozzáért, valami ősi érzést mozdított meg benne a tény, hogy Evie már nem valaki, hanem valami.

Raven előtt sokan látták a lány átváltozását ebben a szobában: a vágyaik összességéből szükségtelen magvak nyomorult edényévé vált, imádták őt, és a beteljesülés után gyűlölni kezdték.

Ő azonban nem. Akárhányszor háltak együtt, Raven csupán azon az egyetlen átváltozáson törte a fejét, hogyan emelje ennél magasabbra a lányt. Ő nem csupán egy újabb ügyfél volt. Barátok voltak. Vagy nem? Ezért osztotta meg vele Evie abbeli reményét, hogy szobalányként állást talál egy tiszteletre méltó háztartásban, és Raven ezért ígerte meg neki, hogy ha majd a megfelelő körökben kezd mozogni, beajánlja valahová.

Ezért fordult hozzá a lány segítségért.

Azt nem árulta el, hogy mire kell a pénz, csak azt, hogy sürgős. Raven arra gondolt, tartozik valakinek, de semmi értelme sem volt megpróbálni kiszedni belőle a hitelező kiletét. Evie ahhoz túlságosan

is gyakorlott hazudozó volt. Azonban meglehetősen megkönnyeb-
bült, és könnyesen hálásnak tűnt, amikor Raven odaadta neki az
összeget. Azt nem mondta meg, honnan szerezte a pénzt, így titok-
ban tartotta az aggodalmát is, hogy mindkettejüket ugyanaz a pénz-
kölcsonzó kötelezte le, ezzel Evie tartozása pedig gyakorlatilag át-
vándorolt hozzá.

Két guinea – ennyi pénzből Raven több hétig is elélt volna, vagy-
is olyan összeg volt, amit nem tudott azonnal visszafizetni. Mégsem
bánta. Segíteni akart. Tudta, hogy van, aki csak horkantana a gon-
dolatra, de ha Evie hitt benne, hogy szobalányként újrakezdheti, ak-
kor ő kétszer olyan erősen hitt benne a lány kedvéért.

Ám a pénz nem mentette meg Evie életét, számára már nem volt
menekvés.

Raven körbenézett a szobában. Két gyertyacsonk pislákoltt egy-
egy ginesüvegre ragasztva, egy harmadik már régen semmivé olvadt.
Az aprócska kandallóban alig világított némi parázs, amire Evie más
körülmények között néhány órával ezelőtt takarékosan új szenet tett
volna a közeli vödörből. Az ágy mellett egy lavór alján víz állt, a
szélén rongyok lógtak, nem messze pedig egy kancsó várakozott.
A lány ezekkel tisztálkodott esemény után. Hozzájuk közel egy fel-
borult ginesüveg hevert, alatta szerény tócsa tanúskodott róla, hogy
nem sok volt benne, amikor a földre esett.

Az üvegen nem volt címke, az eredete ismeretlen, így Willnek
gyanús volt. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy valami siká-
tor bélrothadás-főzője véletlenül halálos italt kotyvaszt. Ezt a felte-
vést tovább bonyolította az ablakpárkányon álló, félig még teli üveg
brandy látványa. Bizonyára egy ügyfél hozta.

Raven elgondolkodott rajta, vajon ugyanaz volt-e, aki látta Evie
haláltusáját, és aki sietségében ott felejtette az üveget, amikor a

következmények elől menekült. Ha igen, miért nem hívott segítséget? Valószínűleg azért, mert egyesek számára nem rosszabb, ha beteg lotyóval találják őket, mint egy halottal, tehát miért is hívta volna fel magára a figyelmet? Ez Edinburgh: nyilvánosan illendő, négy-szemközt bűnös, az ezer titkos személyiség városa.

Igen. Néha még a magjukat sem kellett kiönteni, hogy az edény megváltozzon.

Újra belenézett a lány szemének üres, üveges tükrébe, a torz álarcba, ami mintha Evie régi arcát gúnyolta volna. Vissza kellett nyelnie a torkában sűrűsödő gombócot. Raven először négy éve, iskolás fiú korában látta meg Evie-t, akkor, amikor George Heriotnál tanult. Eszébe jutottak az idősebb fiúk tenyere mögött elsutogott szavak, akik tudták az igazat arról, amit láttak, amikor megpillantották a lányt a Cowgate-en sétálni. Tele voltak a kívánós lenyűgözöttség és a félelmes lenézés furcsa keverékével, és óvatosan fogadták az ösztöneik által diktált érzelmeket. Már akkor is vágytak a lányra, és pontosan ugyanannyira gyűlölték. Semmi sem változott.

Abban az életkorban a jövő még úgy is elérhetetlennek tűnt Raven számára, hogy teljes gözzel robogott felé. A lány egy olyan világ követének tűnt, amiben ő még nem kapott letelepedési engedélyt. Ennélfogva maga felett állóként tekintett Evie-re, még azután is, hogy felfedezte, a jövő elkerülhetetlenül megérkezett, és megtanulta, pontosan *mennyire* könnyű bizonyos dolgokat megkapni.

A lány sokkal idősebbnek, sokkal világiasabbnak tűnt, amíg Raven meg nem értette, hogy a világnak csupán egyetlen apró, komor szegletét látta, mégis sokkal többet, mint amit bármely nőnek szabad lett volna látni. Nő? Lány. Később megtudta, hogy Evie majdnem egy évvel fiatalabb volt nála. Tizennégy körül lehetett, amikor megpillantotta a Cowgate-en. Mennyit nőtt a képzeletében az első

és a között a pillanat között, amikor a magáévá tette! Benne volt a nőiség ígérete és minden, amit Raven az álmaiban ehhez kapcsolt.

A lány világa kicsi és mocskos volt. Nagyobb, jobb világot értelmelt. Ezért adta neki a fiú a pénzt. A pénz most eltűnt, és Evie is, Raven pedig még mindig nem tudta, miért adósodott el.

Egy pillanatig úgy érezte, mindjárt megindulnak a könnyei, azonban éber ösztöne figyelmeztette, hogy el kell tűnnie, mielőtt meglátják.

Halk léptekkel hagyta el a szobát, és óvatosan becsukta maga után az ajtót. A lépcsőn osonva gyáva tolvajnak érezte magát, amiért elhagyja Evie-t a saját hírneve védelmében. A szűk utca egy másik zugából közönség hangját hallotta, egy fiatal nő gyorsabb befejezést sürgető, eltúlzott kiáltásait.

Raven eltöprengett rajta, most vajon ki fog rátalálni Evie-re. Minden bizonnyal a főbélrójé: a félelmetesen ravasz Effie Peake. Habár a nő szeretett tudatlanságot tettetni, ha úgy látta jónak, a házában zajló eseményekből nagyon kevés került el a figyelmét, ha éppen nem adta meg magát a ginnek éjszakára. Raven biztos volt benne, hogy ahhoz még túl korai az óra, ezért haladt csendesen.

A hátsó ajtón távozott, a szeméthalmok között, majd Evie zárt utcájától jó negyvenyardnyira lépett újra a Canongate-re. A sötét égbolt alatt hűvösnek, de korántsem frissnek érezte a levegőt. Errefelé képtelenség volt megszökni az emberi mocskok szaga elől, ahol anynyi élet halmozódott egymásra a Régi Város bűzös labirintusában, akár Bruegel *Bábel tornya* című festményén vagy Botticelli *A pokol térképén*.

Raven tudta, hogy még egy utolsó éjszakára vissza kellene térnie hideg és örömtelen, apró szobájába a Bakehouse Close-on. Másnap teljesen új kezdet áll majd előtte, és ki kellene pihennie magát. Ám

azt is tudta, hogy azok után, amit látott, valószínűleg nem lesz képes elaludni. Ez nem az egyedüllét vagy a józanság éjszakája volt.

A halállal való találkozás egyetlen ellenszere az élet szerelmes át-ölelése, még ha az az ölelés bűdös, izzadt és durva is.

KETTŐ

ITKEN KOCSMÁJÁBAN mocsárként tobzódtak a testek, a férfiak szavai egyre hangosabban dördültek, hogy hallják egymást a lármban, és mindez sűrű pipafüstbe burkolózott. Raven maga nem hódolt ennek a szenvedélynek, de élvezte az édes illatot, különösen egy ilyen létesítményben, ahol tudta, milyen szag lenne nélküle.

A pult mellett állva kortyolgatta a sörét, igazán senkivel sem beszélgetett. Egyedül volt, de nem volt magányos. Meleg helyen volt, ahol el tudta veszíteni önmagát, a nagy hangzavar kellemesebben hatott rá, mint ha csendben gondolkodott volna, és élvezetes figyelemelterelésként bele-behallgatott egyes beszélgetésekbe, mintha az apró jeleneteket mind az ő szórakoztatására játszanák. Szó esett az új kaledóniai vasútállomásról, amit a Princes Street végén kezdtek építeni, a félelmekről, hogy éhező írek hordái fognak odatalálni a sín mentén Glasgow-ból.

Ahányszor elfordította a fejét, mindig felismert egy-egy arcot, néhányat még abból az időből, amikor nem léphetett ehhez hasonló létesítménybe. A Régi Városban emberek ezrei nyüzsögtek, akiket

meglátott az utcán, aztán soha többé nem találkoztak, ezzel együtt néha mégis falunak érződött a hely. Akárhová nézett az ember, mindig látott egy ismerős arcot – és mindig ismerős tekintetek figyeltek.

Ravennek feltűnt, hogy egy rongyos, ősrégi kalapot viselő férfi többször is az ő irányába pislant. Raven nem ismerte, ám ő mint-ha tudta volna, kicsoda, és nem sok szeretet látszott a tekintetében. Kétségtelenül olyasvalaki, akivel már verekedett, habár ugyanaz az ital, ami miatt a dulakodás kezdődhetett, elhomályosította az emlékeit is. Savanyú arckifejezéséből ítélve Rongyoskalap bizonyára a második helyen végzett.

Igazság szerint lehet, hogy az ital önmagában nem okozott verekedést, legalábbis Raven részéről. Időnként sötét vágyakozás támadt benne, és már megtanulta, hogy erre oda kell figyelnie, azt azonban még nem, hogy uralkodjon is rajta. Aznap éjjel is érezte a benne lévő sötétség mozgolódását abban a homályos padlásszobában, és nem tudta volna őszintén megmondani, hogy elfojtani vagy táplálni ment-e a kocsmába.

Újra összeakadt a tekintete Rongyoskalapével, mire a férfi sietve az ajtó felé indult. Célirányosabban mozgott, mint a legtöbb, kocsmát elhagyó férfi, egy utolsó pillantást vetett Raven irányába, aztán az éjszakába veszett.

Raven visszafordult a söréhez, és nem gondolt rá többet.

Ahogy újra felemelte a korsóját, csapást érzett a hátán, és egy kéz a vállába markolt. Ösztönösen sarkon fordult, ökölbe szorította a kezét, és ütésre készen húzta hátra a könyökét.

– Állj, Raven! Nem így bánunk a kollégákkal! Az olyanokkal legalábbis, akiknek még van annyi pénz a zsebében, mint amennyire szomjasok.

A barátja, Henry volt az, akire ezek szerint nem figyelt fel a tömegben.

– Elnézést – felelte. – Az ember manapság nem lehet elég óvatos Aitkennél, mivel zuhan a színvonal, és úgy hallottam, még a sebészeket is beengedik.

– Nem hittem volna, hogy egy hozzád hasonlóan szépreményű férfi egy régi városbeli vendégfogadóban múlatja az időt. Nem új vizetekre evezel? Nem jósol túl fényes kezdetet, ha úgy állsz az új munkaadód elé, hogy előző este telesörözted magad.

Raven tudta, hogy Henry nem beszél komolyan, ez mégis időszerű emlékeztető volt, hogy ne hagyja magát túlságosan messzire menni. Egy-két sör elégséges hozzá, hogy el tudjon aludni, ám most, hogy társasága is lett, valószínűtlenné vált, hogy csak ennyit fog fogyasztani.

– És veled mi van? – vágott vissza Raven. – Neked talán nincsenek meg a saját reggeli kötelességeid?

– Dehogynem, de mivel arra számítottam, hogy régi barátom, Will Raven nem fog ráérni, egy másik ismerősöm, Mr. Árpaser segítségéhez folyamodtam, hogy csillapítsa a mai munkám által támasztott gondokat.

Henry átadott néhány pénzermét, és korszóik újratöltettek. Raven köszönetet mondott, és nézte, ahogy Henry nagyot kortyol a söréből.

– Nehéz műszak volt? – kérdezte.

– Betört fejek, törött csontok és még egy hashártyagyulladás általi halál. Egy újabb fiatal hölgy, szegény pára. Semmit sem tehattünk érte. Syme professzor nem tudott rájönni a betegség okára, ami éktelen haragra gerjesztette, és ami természetesen mindenki más hibája volt.

– Akkor boncolás lesz.

– Igen. Kár, hogy nem tudsz részt venni rajta. Biztos vagyok benne, hogy több észrevételed lenne, mint a jelenlegi patológusunknak. Az ideje felét több alkoholban párologva tölti, mint a minták a laborban.

– Azt mondd, egy fiatal hölgy? – kérdezte Raven, arra gondolva, akit éppen most hagyott magára. Evie nem keltett volna ekkora érdeklődést, ha megtalálják.

– Igen, miért?

– Csak úgy.

Henry nagyot kortyolt, és töprengve Ravenre pillantott. A fiú tudta, hogy szigorú megfigyelés alatt van. Henry meglehetősen pontos diagnosztika volt, és nem csupán a test betegségeinek terén.

– Jól vagy, Raven? – kérdezte őszinte érdeklődéssel.

– Jobban leszek, ha ezt megittam – felelte Raven, és próbált vidámabbnak látszani. Azonban Henryt nem volt ilyen könnyű becsapni.

– Csak azért, mert... már megtanultam, hogy ha így nézel, vigyáznom kell veled. Én nem osztozom a felfordulás iránti perverz vágyadban, és a sebeidet sem szeretném kezelgetni, amikor pihennem kellene.

Raven tudta, hogy tiltakozása alaptalan lenne. Minden vád igaz volt, még annak a sötét vágnak a csillanása is, ami, attól tartott, aznap éjjel is benne volt. Henry társaságának köszönhetően azonban szerencsére biztos volt benne, hogy a sör eloltja majd.

Beléd bújt az ördög, mondta mindig az anyja gyerekkorában. Volt, hogy tréfának szánta, de volt, hogy nem.

– Most már jövőképpel rendelkező férfi vagyok, Henry – biztosította barátját, fizetséget ajánlva két újabb korsó sörért –, és ezt nem kívánom veszélybe sodorni.

– Úgy ám, jövőképpel rendelkező férfi – felelte Henry. – Habár számomra továbbra is rejtély, hogy a születés nagy tiszteletben álló professzora miért jutalmaz ilyen keresett pozícióval egy ilyen mihaszna jószágot, mint te.

Annak ellenére, hogy nem szívesen ismerte volna be, ez a kérdés Ravent is gondolkodóba ejtette. Keményen dolgozott, hogy elnyerje a professzor kegyét, ám a tanítványok között több ugyanolyan szorgalmas és elkötelezett jelölt is volt. Nem tudta biztosan, miért ő kapta az elismerést a többiek helyett, és nem szeretett az ilyen szeszélyek bizonytalanságán töprengeni.

– A professzor szegény családból származik. – Ennyit tudott mondani, de valószínűtlen volt, hogy ez a válasz jobban kielégíti Henryt, mint Ravent. – Talán úgy gondolja, hogy az ilyen lehetőségeket nem szabad kizárólag a nemesi születésűek számára őrizgetni.

– Vagy talán elvesztett egy fogadást, és te voltál a tét.

Folyt az ital, és vele együtt a régi történetek is. Ez segített. Evie képe a szobájában pislákoló gyertyák fényéhez hasonlóan fel-felvillant Raven agyában. Ám Henryt hallgatva eszébe jutott a világ, amit Evie nem láthatott, eszébe jutott az Északi híd túloldalán várakozó lehetőség. Aznap éjjel elveszett a hely és a Régi Város iránti szeretetének egy része. Ideje volt mindezt maga mögött hagyni, és ha bárki hitt az új kezdetekben, az Will Raven volt. Egyszer már mindent újra kezdett, és arra készült, hogy még egyszer megteszi.

Számos korsó sörrel később, Aitken kocsmája előtt állva figyelték, hogyan válik párává a lehetük a hűvös éjjeli levegőben.

– Örülök, hogy láttalak – mondta Henry –, de jobb, ha most leszegett fejjel elkullogok. Syme holnap műt, és amikor az asszisztensein megérzi az előző éjszaka dohányfüstjét és sörszagát, még jobban hasonlít egy faszentre.

– Igen, a faszent jó szó Syme-ra – válaszolt Raven. – Különös hangsúllyal az első részre. Én pedig eltöltök még egy utolsó éjszakát Mrs. Cherrynél.

– Fogadni mernék, hogy hiányozni fog neked, ő meg a csomós kásája – kiáltott vissza Henry, ahogy ráfordult a Déli hídra, a kórház irányába. – A túlhabzó személyiségét meg ne is említsük.

– Az biztos, ő és Syme remek páros lennének – kiabálta Raven, miközben átkelt az úton, és kelet felé indult, a szállásához.

Raven tudta, hogy voltak olyan elemei az itt töltött idejének, amikre egy napon nosztalgikus szeretettel vagy megbánással fog visszagondolni, ám a szállása nem tartozott közéjük. Cherry mama zsémbes vénasszony volt, aki csak abban maradt hű a nevéhez, hogy kerek és vörös, mint a gyümölcs, mert édesség aztán semmiképp nem volt benne. Keserűbb volt, mint a fűlsír, és száraz, akár egy holttest a sivatagban, vendégfogadója azonban az egyik legolcsóbb volt a városban; tisztaság és kényelem tekintetében csak eggyel jobb a dologháznál.

Hideg eső szitált Raven körül a szélben, míg a Netherbow felé haladt a Fő utcán. Mióta elindult Aitkenhez, felhők gyűltek az égre, és eltűnt a hold. Észrevette, hogy néhány utcai lámpát nem gyújtottak meg, így a járdán heverő mocsokkupacok kerülgetése szinte lehetlenné vált. Átkozta magában a lámpagyújtót, akinek nem sikerült végrehajtani egy Raven szerint egyszerű feladatot. Ha ő maga lenne ilyen felelőtlen, az halálos következményekkel járna.

A világítás a rendőrhivatal felelőssége volt, ahogy az esővízcsatornák tisztán tartása is. A fő feladatuk azonban a lopott holmik utáni nyomozás és a visszaszerzésük volt. Ha azt olyan alaposan végeznék, mint a többi munkájukat, gondolta Raven, akkor a Lothians összes tolvaja nyugodtan alhatna.

A Bakehouse Close felé közeledve valami puhára lépett, és lassan víz folyt a cipőjébe; legalábbis Raven remélte, hogy víz. Néhány yardot fél lábon ugrott, és próbálta lerázni, akármilyen tapadt is a talpára. Aztán felfigyelt rá, hogy egy alak bújt elő az egyik kapualjából, és előtte álldogál. Elgondolkodott rajta, vajon mire várhat a fickó, és miért múlatja az időt az egyre sűrűbben hulló esőben. Aztán Raven közelebb ért, és meglátta a férfi arcát, ami az egyre sötétebb éjszakában elég közel volt hozzá, hogy megérezze szuvas fogainak rothadó bűzét.

Raven nem tudta a nevét, de már korábban is látta: Flint egyik embere volt. Raven Menyétnek keresztelte el titokzatos viselkedése és rágcsalószerű arcvonásai miatt. Menyét nem festett úgy, mint aki megkockáztatná, hogy egyedül támad Ravenre, ami azt jelentette, hogy egy bűntársa bizonyára a közelben tartózkodik. Valószínűleg ugyanaz a lassú észjárású fickó, akivel a legutóbb látta: Raven őt Szegnek nevezte el, a szája romjaiból kiálló egyetlen fogáról. Raven nyilván néhány másodperce haladt el mellette anélkül, hogy észrevette volna. Egy másik kapualjban kell rejtőznie, hogy elvághassa az útját, ha menekülni akarna.

Raven megértette, hogy ez a találkozás nem a pusztán véletlen műve. Felidézte a férfit, aki őt bámulta, aztán olyan céltudatosan távozott a kocsyából.

– Mr. Raven, nem kerülsz engem, ugye?

– Mivel semmi sem jut eszembe, amitől vágnék a társaságotra, általánosságban *tényleg* kerülnék, de nem tudtam, hogy keresel.

– Mindenkit keresünk, aki Mr. Flintnek tartozik. De amint kifizeted az adósságot, garantálhatom az azonnali távozásomat.

– Fizessem ki? Alig két hete, hogy kölcsönkértem. Úgyhogy mi lenne, ha megelőlegeznéd nekem azt a távozást, és eltűnnél az utamból?

Raven elnyomakodott mellette, és továbbsétált. Menyét nem próbálta feltartóztatni, és nem is követte azonnal. Meg kellett várnia, hogy utolérje a társa. Neki és Szegnek már eleve összetört férfiak csontjainak zúzásában volt gyakorlata, és valami gyáva ösztön megrághatta neki, hogy Raven jobban fel van készülve a verekedésre. A sör talán eloltotta, ami korábban benne égett, ám ennek a végbélvirágnak a látványára a sötétség újra pislákolni kezdett.

Raven halkán haladt, a mögötte hangzó léptekre figyelve. Fegyver után kutatott a félhomályban. Bármit fel lehet használni ilyen célra. Valami fára taposott, és lehajolt érte. Szilánkosra tört deszka volt, de elég erős.

Raven megfordult, és ugyanazzal a mozdulattal felegyenesedett, a botot pedig jobb kezével hátralendítette, de aztán valami felrobbant a fejében. Mindenütt fényt látott, és ostorcsapásszerű mozgást érzékelt, mintha magatehetetlen testét holt súlyként húzná előre a feje lendülete. Zörgő csontokkal zuhant a vizes macskakőre, túl gyorsan, hogy megpróbálja tompítani az esést.

Kábán felnyitotta a szemét, és felnézett. Úgy okoskodott, hogy bizonyára elájult az ütéstől, mert látomása volt. Egy szörnyeteg állt felette. Egy óriás.

Egy legalább hét láb magas teremtmény vonszolta magával az utcáról egy sikátor sötétségébe. Csak a feje kétszer akkora volt, mint bármelyik férfié, a homloka lehetetlenül nagy, akár egy sziklakiszögellés feletti kőhalom. Raven a fájdalomtól és a döbbenettől bénultan, reakcióra képtelenül figyelte, ahogy ez a Gargantua felágaskodik előtte, és rátapos a sarkával. A saját kiáltása visszhangot vert a falakon, ahogy szétrobbant benne a fájdalom. Válaszként kapálózni kezdett, szorosan behúzta a végtagjait, aztán érezte, hogy támadója újabb istentelen csapást mér rá óriási lábával.

Gargantua leguggolt, hogy ráüljön, combjai pusztá súlya földhöz szegezte Raven karját.

Ennek a vadállatnak mindene kinyújtóztatottnak és aránytalanul látszott, mintha bizonyos testrészei egyszerűen tovább nőttek volna, míg le nem hagyták a többit. Amikor kinyitotta a száját, a fogai között egyenlő távolságok látszottak, jelezve, hogy az ínyc to-
vább terjedt körülöttük.

A fájdalom leírhatatlan volt, amit tovább rontott a tudat, hogy Gargantua öklei szabadon maradtak, további ütlegek kiosztására készen. Semmilyen mennyiségű alkohol nem tompíthatta volna eléggé Raven érzékeit, hogy ezt átvészelje, még vénásan sem, ha a műtők több whiskyt használnának, mint Aitken kocsmája.

Raven elméjében vihar dúlt, gondolatai összefüggőek maradtak, habár ennyi kín és zavarodottság közepette alig volt belőlük, ám egy dolog egyértelműnek tűnt: semmi esély nem volt rá, hogy szembe szálljon ezzel az emberrel. Ha ez a szörnyeteg meg akarja ölni, akkor itt fog meghalni, ebben a sikhátorban.

Gargantua arca lenyűgözően groteszk látvány volt, vadabb és torzabb, mint a templomok falán kapaszkodó bármely vízköpő, Raven tekintetét azonban vastag, kolbászszerű ujjai vonták magukra a sötétben. Mivel a saját keze nem szabadulhatott, teljes mértékben a túlméretezett klopfolók kegyére volt bízva.

Raven megkönnyebbülést érzett, amikor a zsebében kezdtek kutatni, ám ez nem sokáig tartott, mivel eszébe jutott, hogy ott nem sokat fognak találni. Gargantua a tenyerében tartotta Raven néhány megmaradt érméjét, Menyét pedig ekkor lépett elő az árnyak közül, zsebre tette a pénzt, és a szörnyeteg mellé guggolt.

– Nocsak, most már nem ugatsz olyan szabadosan, igaz, Mr. Raven?

Menyét kést húzott elő a zsebéből, és a sikátorba világító kevéske fénybe tartotta, hogy Raven biztosan lássa. Nagyjából négy hüvelyk hosszú, vékony penge volt, fanyelére vérfoltos rongyot csavartak a biztosabb fogás érdekében.

Raven némán imádkozott megpróbáltatásai gyors végéért. Talán egy felfelé irányzott szúrás a bordái alá. A szívburka megtelne vérről, megállna a szíve, és az egésznek vége is lenne.

– Szóval most, hogy már figyelsz, hadd tulajdonítsunk megfelelő figyelmet az adósságodnak Mr. Flint felé.

Raven a szörnyeteg borzalmas súlya alatt és a törzsét markoló fájdalomtól alig kapott levegőt, hogy megszólaljon. Menyét mintha észrevette volna, és megparancsolta a gigásznak, hogy emelkedjen fel annyira, hogy Raven suttogni kezdhesen.

– Tehát, úgy tűnik, véka alá rejtetted a lámpádat. Mióta kölcsönadtuk neked az összeget, megtudtuk, hogy egy St. Andrews-i jómódú ügyvéd fia vagy. Így miután újraértékeljük a helyzetedet, Mr. Flint előrehozta az adósság rendezésének várt időpontját.

Ravenre új súly telepedett, habár Gargantua már nem nehezedett rá. Ez egy kiöltőjéhez visszatérő hazugság súlya volt, ami engedelmeskedett az előre nem látott következmények törvényének.

– Apám régen halott – sípolta. – Azt hiszed, hogy ha tőle is kérhetnék kölcsön, torokvagdosó uzsorásokat keresnék fel?

– Talán nem, de egy ügyvéd fiának bizonyára más kapcsolatai is vannak a szükség órájában.

– Nincsenek. De mondtam Flintnek, amikor kölcsönadott nekem, hogy vannak kilátásaim. Amikor keresni kezdek, fizetni fogok, kamattal.

Menyét közelebb hajolt, a szájából áradó szag bűzősebb volt bárminél, ami az árokban hevert.

– Ó, igen, lesz kamat. De tanult emberhez képest mintha nem értenéd olyan jól. Mr. Flint nem várja ki a lehetőségeket. Ha tartozol neki, akkor megtalálod a módját, hogy megadd. – Menyét Raven bal arcához nyomta a kését. – És csak hogy tudd, mi, uzsorások nem csak torkokat szoktunk vagdosni. – Lassan, mély vágást ejtve húzta el a pengét, végig Raven szemébe nézve. – Csak apró kis figyelmeztetés, hogy el ne felejtsd az új legfontosabb feladatodat – mondta.

Menyét Gargantua vállára csapott, hogy jelezze, végeztek. Az óriás talpra kecmergett, így Raven megérinthette az arcát. Ujjai között vér bugyogott, ahogy óvatosan megtapogatta a sebet. Ekkor Menyét sarkon fordult, és gyomron rúgta Ravent, ott, ahol feküdt.

– Szerezd meg a pénzt – mondta. – Vagy legközelebb a szemed következik.

HÁROM

AVEN EGY DARABIG A SÖTÉTBEN FEKVE egyedül csak a lélegzésre koncentrált. A támadói távozásával megkönnyebbülés öntötte el, visszafojthatatlan boldogság, hogy nem halott. Szerencsétlenségére ez váratlan nevetési ingerként jelentkezett, amit a bordái tiltakozására végül mégis magában tartott. Vajon eltörtek? Mekkora a kár? Megsebesült bármelyik szerve? Elképzelte, hogy vér csorog a mellhártya rétegei között, nyomást helyez megzúzódt tüdejére, és határt szab a tágulásának még most is, miután a vadállat elment.

Kiűzte az elméjéből a képet. Csak annyi számított, hogy még lélegzik, és amíg ez igaz, jók a kilátásai.

Újra megérintette az arcát. Nedves volt a vértől, és pépes, akár egy ütődött barack. A seb mély és széles volt. Raven nem térhetett vissza Mrs. Cherryhez, csak miután ezt megnézte.

Elvonszolta magát az Infirmary Streetig, ahol úgy döntött, jobb, ha kikerüli a portásfülkét és a szigorú kérdéseket, amiket megjelelése bizonyára maga után vont volna. Ehelyett a fal mentén haladt addig a részig, ahol a rezidens sebészek szoktak bemászni. Henry és társai így tudtak bejutni, amikor nem óhajtották felhívni a figyelmet

késői kiruccanásaikra, hiszen az efféle viselkedés miatt akár a kórház vezetői elé is citálhatták őket. Legyengült állapotában többszöri próbálkozásba került, de Ravennek végül sikerült felmászni a falon, és be egy alacsonyan elhelyezkedő ablakon, amit pontosan ebből a célból hagytak nyitva.

Végigcsoszogott a folyosón, amikor pedig a légzés túl nehéz és fájdalmas lett, a falnak támaszkodott. Feltűnés nélkül osont el a sebészeti osztály mellett, aminek ajtaja mögül hangos horkolás hallatszott. A zaj valószínűleg az éjszakai nővérektől származott, akik a kellemes éjszakai pihenés érdekében gyakorta fogyasztottak a betegeknek félretett borokból és alkoholokból.

Raven elérte Henry ajtaját, többször bekopogtatott, és minden válasz nélkül telő másodperc egyre növelte a félelmét, hogy barátja kocsmázás utáni kábulatban hever. Aztán az ajtó végre kitárult, és Henry hunyorgó, kócos arca jelent meg. Első reakciója a rettenet volt az őt éjjel meglátogató teremtménytől, aztán jött a felismerés.

– Istenek, Raven! Mi a kénköves pokol történt veled?

– Valaki rosszul kezelte, hogy nincs mit elloponni tőlem.

– Jobb, ha lemegyünk. Ezt varrni kell.

– Ennyit magam is diagnosztizáltam – felelte Raven. – Ismersz ügyes sebészt?

Henry csúnya pillantást lövellt felé.

– Ne kísérts.

Raven hátradőlt az ágyon, és megpróbált ellazulni, ám ez nem volt könnyű, hiszen Henry egy nagy sebvarró tűvel közelített szétszabdalt arcához. Raven megpróbált visszaemlékezni, hányszor töltötték újra Henry korsóját, ezáltal kiszámítani, mennyire lesz képes szépen varrni. Akár józan, akár részeg volt, semmilyen minőségű hímzéssel

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nem érthette el, hogy ne maradjon heg, ami a jövőben mindig az első dolog lesz, amit észrevesznek rajta. Ez valószínűleg a karrierjére nézve is következményekkel fog járni, de nem engedhette magának, hogy most ezen gondolkodjon. A legfontosabb az volt, hogy nyugton maradjon, ám az arcába hasító fájdalmak és Henry fenyegető túje ez ellen hangolta.

– Értem, hogy nehéz, de muszáj megkérjelek, hogy tartózkodj önmagad dobálásától, és amikor belekezek, az összerándulástól. A seb egy része közel van a szemedhez, ami le fog konyulni, ha rosszul varrok.

– Akkor át kell keresztelnetek Ézsaiásnak – felelte Raven.

– Miért? – kérdezte Henry, aztán megértette: a prófétát kettévágták. – Te jó ég, Raven!

Henry arca viccesebb volt, mint a tréfa, ám Raven megkönnyebült nevetésének a bordái sajkása volt az ára.

Raven mozdulatlanul feküdt, és megpróbálta eltávolítani magát az itt és mosttól, hogy kevésbé tudjon a folyamatról. Sajnos az első úti célja, meglehetősen öntudatlanul, Evie szobája volt, és a lány kicsavart testének képe éppen abban a pillanatban jelent meg az elméjében, amikor Henry túje először az arcába szúródott. Érezte, hogy átdöfi a bőrét, és az alatta található puhább rétegbe hatol. Nem tudta nem elképzelni, ahogy az íve hidat alkot a seb két széle között, mielőtt újra felbukkan, ekkor pedig megérezte, ahogy a macskabél áthúzódik már így is sajnálatra méltó arcán. Sokkal jobban fáj, mint Menyét kése, hiszen az néhány másodperc alatt befejezte a munkát.

Raven felemelte a kezét, amikor Henry a második öltésbe kezdett volna bele.

– Van étered? – kérdezte.

Henry helytelenítő pillantást vetett rá.